

"Glennar" på viltspårsträff i väst

En fin lördag i början av april ordnade The Swedish Association of The Irish Glen of Imaal Terrier (SAIGIT) en träff för sina medlemmar - denna gång med temat viltspår.

Berit Magnusson hade ordnat så att vi kunde vara i fina spårskogar i Hemsjö utanför Alingsås. Efter några sena återbud var det 4 "glennar" (man benämner ofta rasen så) som kom. Ella, Göta, Eira och Glen fick alla chansen att göra ett par spår var med coachning i varje spår, vilket var uppskattat. Efter spårandet fikade vi tillsammans och utbytte erfarenheter från våra olika "glenliv" och pratade mer om hur man kan aktivera sin hund och tävla/göra prov i viltspår.

De deltagande hundarna med förare var alltifrån nybörjare till mer vana spårare, vilket var bra då vi alla kunde se och lära av hur de olika hundarna gjorde när de spårade. Bl a gick grunderna igenom för hur man tar upp ett spår på ett bra sätt med en nybörjarhund och hur man kan göra för att det fortsatta spårandet ska bli lyckosamt – det gäller ju att inte göra det för svårt för hunden i början. Som med så mycket annan hundträning gäller det att det ska vara lustfyllt, spännande och lätt för hunden att göra rätt – även när man spårar!

Det var inga problem för någon av de käckt nyfikna nybörjarhundarna att ta till sig doften från blod och klöv, snart förstod de även att det fanns ett spår att följa vidare. Klövar hittades i spårsluten och alla hundarna tyckte klövarna var vääääldigt spännande (och goda att smaka på). (T ex hade Ella den bestämda uppfattningen att hon minsann INTE skulle släppa ifrån sig detta fantastiska byte hon letat upp - alldeles själv. Husse skulle minsann inte få någon del av "skatten", oavsett hur mycket torkad kyckling han försökte byta med...)

De nyfikna och robusta "glennarna" är generellt användbara allt möjligt, särskilt till nosarbete. Om det dessutom luktar vilt, så är det extra intressant för dem, eftersom "glenn-rasen" har sitt ursprung i arbetsuppgifter som jakt på grävling, räv, utter samt självständig "renhållning" för råttor, sorkar och annat på irländska gårdar.

Deras frimodiga och orädda personlighet lyser igenom även vid spårarbete. Hundarna räds t ex generellt inte vildsvinslukter i spårskogen, så som vissa andra raser kan göra – snarare tvärt om. "Glennar" har ofta en noggrann och energieffektiv spårstil – att "slå ut" mycket från spåret med ständigt flackande och snabbspring hit och dit som t ex vissa spaniels och retrivers har, är inget för dessa smarta, vägvinnande terriers. De gör jobbet säkert, i lagom takt och med beslutsamhet om att nå fram till "skatten" (klöven/det påkörda djuret) i slutet. Över/under stock och sten, murar, bäckar, mossar går det, och därtill så rakt som möjligt. De brukar enbart göra mindre utvikningar från spåret om det är något vid sidan om som absolut måste undersökas, enligt dem. Att mumsa i sig en äglort i farten längs spåret som mellanmål är heller inget konstigt enligt många "glennar" – de tycks leva efter "carpe diem"-filosofin att ta sig tid att njuta av livet och ta chanserna när de kommer till att sätta guldkant på tillvaron!

// För SAIGIT, text och bild: Ing-Marie Alfredsson